

не мога! Сърдцето ми не иска да приеме лицемърната служба на духовници, които сложиха царския вѣнецъ връзъ челото на единъ убиецъ... Защото устата имъ съпълни съ медъ и угода, съ благочестие и смирение, ала душигѣ имъ сѣ тъмни и грозни като пѣкъль... Сърдцата имъ алчни за земни наслади... Живогѣтъ имъ — опакото на това, което проповѣдватъ...

Белослава остана дълго време замислена. Следъ това хвърли бързо погледъ къмъ момъка. Бледа усмивка разчули коравата упоритостъ на лицето ѝ. Тя сложи ржка на рамото му. Въ очигѣ ѝ сипна ведрина.

— Защо отъ нѣкое време насамъ ходишь съ такива стари, износени дрехи, хранишь се тѣй малко, отбѣгвашъ отъ веселби и люде...

— Колко бърже досажда велелепието на плътта, какъ лесно се насища сърдцето на земнитѣ блага... А душата е неутолима... И догонва все по-чисти, все по-непостижими висоти... — пошѣпна тѣжно момъкѣтъ.

Момата плахо спрѣ очи връзъ вдѣхновеното му лице, внезапно засѣнено отъ мраченъ облакъ. Пакъ сведе чело.

Нѣкой тихо похлопа. Надникна стара ромейска прислужница на Зоя.

— Единъ търговецъ иска да покаже на свѣтлата княгиня чудни гиздила отъ Александрия.

— Да дойде — отвърна неувѣрено Белослава и не посмѣ да се извърне къмъ момъка, който бързо бѣ скочилъ, протегайки ржка къмъ шалката си. — Почакай още малко. Искамъ ти да ми изберешъ нѣщо...

Добромиръ въздѣхна нетърпеливо.

На прага застана дребенъ, сухъ старецъ, наметнатъ съ черна пелерина, съ боси крака, обути въ нальми. Той сне качулката отъ челото си, приближи съ ситни крачки, тропайки по зеленитѣ плочки на голѣмата стая.

— Научихъ, че милостивата княгиня Белослава донесе въ Константиноградъ. Донесоха ми ги чакъ отъ ве-